

Evangelí del dimarts de la setmana XXVI de durant l'any: la força de la paciència

Evangelí i comentari del dimarts de la setmana XXVI de durant l'any. “Senyor, vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi? Però ell es va girar cap a ells i els va reprendre. I se n'anaren cap a un altre poble”. Jesús ens ensenya a ser pacients i comprensius. El Senyor condescendeix sense aturar el compliment de la missió. L'amor pacient dona fruit

sempre, encara que sigui a llarg termini.

Evangelí (Lc 9, 51-56)

Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem. Va enviar missatgers davant seu, i ells, tot caminant, entraren en un poble de samaritans per preparar la seva arribada. Però no el volgueren acollir, perquè ell s'encaminava a Jerusalem.

En veure-ho, els deixebles Jaume i Joan van dir-li:

—Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?

Però Jesús es girà i els va renyar. I se n'anaren cap a un altre poble.

Comentari

El breu episodi que sant Lluc ens narra a l'evangelí d'avui ens serveix per meditar la grandesa de la paciència.

Comença una etapa nova en la missió del Mestre: «Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem» (v. 51). El Senyor està determinat a anar cap a la ciutat santa, on donarà la vida per nosaltres. La voluntat és ferma, però es troba ràpidament amb un obstacle: la gent del poble per on passarà no volen rebre'l.

Jaume i Joan no toleren la manca d'hospitalitat dels samaritans i en demanen un càstig exemplar: que cremi el poble! La reacció dels apòstols pot semblar totalment desproporcionada. Tot i això, l'Antic Testament recull alguns passatges de càstigs fortíssims a pobles sencers, i

fins i tot als Salms hom pot trobar peticions tan dures contra els adversaris com: «Que ploquin damunt d'ells brases roents, que el Senyor els fulmini amb el seu llamp, que els llanci a la fossa i no se n'alcin» (Sl 140, 11). Potser Jaume i Joan pensen que aquests càstigs exemplars d'abans haurien de repetir-se aleshores.

Jesús els reprèn. Ens anuncia ja, amb aquest gest senzill, quina serà la seva actitud amb la gent que el rebutjarà en el moment de la Passió. La resposta és la paciència. Jesús ens ha salvat a través de la paciència. Ho comentava Benet XVI en iniciar el pontificat: «El Déu, que s'ha fet anyell, ens diu que el món se salva pel Crucificat i no pels *crucificadors*. El món és redimit per la paciència de Déu i destruït per la impaciència dels homes»[1].

L'evangeli ens diu que Jesús segueix el camí per una altra ruta. Jesús, que està disposat a condescendir, no atura, però, el compliment de la missió. La paciència i la comprensió no són aliades de la passivitat; ans al contrari, aquestes virtuts ens permeten trobar les solucions més efectives, que no solen ser intempestives o violentes. L'amor pacient dona fruit sempre, encara que sigui a llarg termini.

[1] Benet XVI, *Homilia a l'inici del seu pontificat*, 24 d'abril de 2005.

Juan Luis Caballero // Photo:
Arun Anoop - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
dimarts-de-la-setmana-xxvi-de-durant-
lany-la-forca-de-la-paciencia/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-dimarts-de-la-setmana-xxvi-de-durant-lany-la-forca-de-la-paciencia/)
(15/03/2026)